

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: S. A., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), t.č. pobytem
v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna (dále jen ZZC),

proti

žalovanému: Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, se sídlem Nádražní 2,
306 28 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 15.2.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2021 č.j. KRPP-
6518-3/ČJ-2021-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 15.2.2021 předanou k poštovní přepravě dne 16.2.2021 a soudu doručenou dne 17.2.2021 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2021 č.j. KRPP-6378-12/ČJ-2021-030022 (*pozn. soudu nesprávné č.j. napadeného rozhodnutí, z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2021 č.j. KRPP-6518-3/ČJ-2021-030022*), kterým bylo rozhodnuto

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

tak, že podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), se žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce se podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovila na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

2. V **žalobě**, kterou žalobce doplnil podepsaným a obsahově shodným podáním ze dne 17.2.2021 spolu s napadeným rozhodnutím, mimo jiné namítal, že žalovaný nesprávně posoudil, zda je účel zajištění alespoň potenciálně možný, naopak byl přesvědčen o tom, že není. Ačkoli po stránce právní existuje závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ev.č. ZS51824, které konstatuje, že překážky vycestování v případě žalobce neshledává, účel zajištění není fakticky potenciálně možný. Ve vztahu ke stanovené délce zajištění pak považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť z něj není patrné, jakou úvahou se žalovaný řídil a z jakých skutečností vycházel, když uvedl, že je možné realizovat účel zajištění v 60 dnech. K realizaci správního vyhoštění je nezbytné, aby byl žalobci vystaven platný (náhradní) cestovní doklad a dále je nutno zajistit leteckou dopravu do země původu. V letech 2019 a 2020 nebylo z České republiky (dále jen **ČR**) realizováno žádné správní vyhoštění do X - ačkoli v těchto letech docházelo k zajišťování X státních příslušníků za účelem správního vyhoštění. Přiložené statistiky z let 2019 a 2020 prokazují, že v těchto letech nedošlo k realizaci jediného správního vyhoštění z ČR do X. Tato skutečnost musela být žalovanému v době zajištění rovněž známa, případně si ji mohl a měl v souladu se zásadou spolupráce správních orgánů ověřit. Je tak vysoce nepravděpodobné, že by realizace správního vyhoštění žalobce ve stanovených 60 dnech byla alespoň potenciálně možná. Žalobce současně poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12.2.2020 č.j. 54 A 2/2020-19 a domníval se, že žalovaný v jeho případě nepřezkoumatelným způsobem stanovil také dobu zajištění, neboť není z napadeného rozhodnutí patrné, jaké konkrétní důvody žalovaného vedly k závěru, že se jedná o dobu přiměřenou pro realizaci správního vyhoštění. Žalovaný dostatečně neodůvodnil, na jakém základě se domnívá, že v běhu zajištění bude vydán náhradní cestovní doklad a bude tak moci být naplněn účel tohoto rozhodnutí a samotného zajištění, a to zejména bude moci být realizováno žalobcovo správní vyhoštění zpět do domovského státu. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 2.11.2011 č.j. 1 As 119/2011-39, správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen **ESLP**) plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29.1.2008 ve věci S. proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79). Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek NSS ze dne 19.10.2011 č.j. 1 As 93/2011-79). Podle ESLP lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

dlouhá (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 15.11.1996 ve věci Ch. proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93, bod 113). Žalobce dále uvedl, že správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetržává po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí ESLP ze dne 11.10.2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08, body 71-75). Z judikatury ESLP tedy vyplývá, že harmonogram konkrétních kroků, které správní orgán v řízení o správním vyhoštění žalobce činí, je sice na úvaze správního orgánu, nicméně řízení o správním vyhoštění musí být vedeno s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě, aby prodloužení zajištění žalobce bylo oprávněné. Z napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění není seznatelné, jakými úvahami se správní orgán řídil, když dospěl k závěru, že správní vyhoštění bude možné realizovat v době stanovené rozhodnutí. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 17.1.2021 č.j. KRPP-6518-3/ČJ-2021-030022** byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce se podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovila na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že žalobce byl zadržen dne 14.1.2021 policií Spolkové republiky Německo (dále jen **Německo**) jako člen tříčlenné skupiny na parkovišti prodejny Netto ve Waidhausu. Neměl u sebe žádný doklad totožnosti. Při výslechu za přítomnosti tlumočnicka uvedl, že se jmenuje X, nar. X, a je státním příslušníkem X. Cestou pracoviště Oddělení zahraničních vztahů Schwandorf byl zjištěn průjezd vozidla, ve kterém žalobce cestoval, tunelem Valík na dálnici D5 dne 14.1.2021. Žalobce byl dne 15.1.2021 předán do ČR na základě readmisní dohody mezi ČR a Německem a zajištěn dne 15.1.2021 v 16:00 hodin dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o Policii**), a eskortován na služebnu Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Plzeň. Žalobce neměl u sebe žádný cestovní doklad totožnosti. S žalobcem bylo dne 16.1.2021 zahájeno správní řízení o správním vyhoštění z území členských států EU podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců.

V protokolu o výslechu žalobce dne 16.1.2021 uvedl, že asi před 8 nebo 9 měsíci přiletěl z X do Turecka. Asi 4 měsíce byl v Turecku, pak se autem a pěšky dostal z Turecka do Řecka, kde byl 10 dní a následně se dostal také autem a pěšky do Srbska, kde byl 3 nebo 4 měsíce. Ze Srbska odjel asi před třemi dny kamionem do ČR ještě s šesti lidmi, se kterými pak pokračovali autem do Německa, kde čtyři řidič vysadil a se zbylými dvěma řidiči odjel dál, ale ty pak policie také zadržela. Cestu mu pomohli zorganizovat převaděči už z Turecka, kteří se v průběhu cesty střídali. Za cestu zaplatil asi kolem 17.000,- až 18.000,- Euro. Cílem jeho cesty byla Francie, kde má bratra, který tam žije asi 3 roky jako azylant. Chtěl tam také požádat o azyl. Chce být s bratrem. Když se jej německá policie ptala, kam chce jít, řekl jim, že do Hamburгу, protože tam žije jeho strýc, který je tam žadatelem o azyl. V Evropské unii (dále jen **EU**) je poprvé.

Správní orgán důsledně zvážil, zda v případě žalobce nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a došel k

názoru, že nepostačuje, jelikož nemá v ČR žádnou stálou adresu pobytu, ani u koho by mohl bydlet. Vycestovat do X nechce a ani neměl v plánu zůstat v ČR. Z tohoto důvodu by mírnější opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců bylo nedostačující, neboť zde není záruka, že z území vycestuje a nemá k dispozici ani dostatečnou hotovost.

Žalovaný po zhodnocení všech výše uvedených okolností případu dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty a je dostatečně odůvodněno vydání rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť je nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Případné ztěžování výkonu správního vyhoštění odůvodnil správní orgán skutečnostmi, že v protokolu uvedl, že nemá dostatek prostředků k vycestování z území ČR a dále, že vycestovat do X dobrovolně nechce; současně žalobce cestoval ze Srbska do ČR ukrytý v nákladovém prostoru kamionu.

Správní orgán se také zabýval zákonným požadavkem stanovit dobu zajištění tak, aby bylo vycestování uskutečnitelné v době trvání zajištění. Doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce, který pobývá na území ČR bez cestovního dokladu i bez jakéhokoliv dokladu totožnosti. Z tohoto důvodu musí správní orgán nejprve požádat Ředitelství služby o ověření totožnosti a vydání cestovního dokladu k vycestování z území ČR. Ředitelství služby cizinecké policie cestou zastupitelského úřadu ověří totožnost žalobce. Po ověření totožnosti a souhlasu zastupitelského úřadu s výkonem správního vyhoštění realizuje Ředitelství služby cizinecké policie výkon správního vyhoštění v souladu s § 128 zákona o pobytu cizinců. Do ověření totožnosti zastupitelským úřadem nelze správní vyhoštění žalobce realizovat. Správní orgán konstatoval, že stanovená lhůta je přiměřená k výše uvedené složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce.

Současně se žalovaný zabýval úvahou, zda existuje reálný předpoklad pro vyhoštění tak, jak to požaduje (mimo jiné) návratová směrnice a jak již judikoval ve svém rozsudku NSS a dospěl k závěru, že reálný předpoklad pro vyhoštění existuje. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, je v současnosti správní vyhoštění realizovatelné. Závěrem žalovaný uvedl, že rozhodnutí o zajištění je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak jsou uvedeny výše. Správní orgán vyhodnotil všechny výše popsané skutečnosti z pohledu, že zajištění žalobce je nejzávažnějším možným opatřením a závažným zásahem do jeho oprávněných zájmů a osobních svobod a porovnal protichůdné zájmy žalobce (osobní svoboda) a ČR a EU (aby na území pobývaly jen osoby, které mají oprávnění k pobytu a cizinci bez pobytového oprávnění aby vycestovali z území).

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 1.3.2021** mimo jiné uvedl, že při posouzení reálnosti naplnění účelu zajištění, tj. reálnosti realizace vyhoštění, postupoval v souladu se zákony a s rozhodovací praxí soudů, včetně usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011 č.j. 7 As 79/2010-150, v řízení před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný předběžně posoudil možnost existence překážek vycestování a dospěl k závěru, že realizace správního vyhoštění je potenciálně možná. Při tomto posouzení vycházel z dokumentů ve spisovém materiálu a z vyjádření žalobce k překážkám vycestování. Žalobce uvedl, že se do X dobrovolně vrátit nechce, chce jet do Francie za bratrem a požádat tam o

azyl. Dále uvedl, že v X se svým bratrem provozoval sportovní centrum a měl konflikt s další skupinou osob; neuvedl žádné konkrétní reálné nebezpečí, které by mu hrozilo ze strany státní nebo veřejné moci v domovském státě. Současně si žalovaný v řízení o správní vyhoštění žalobce dne 16.1.2021 č.j. KRPP-6378/ČJ-2021-030022-SV vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda vycestování je možné, a zda neexistují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Předběžné vyhodnocení reálnosti vyhoštění bylo potvrzeno obdrženým závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 18.1.2021 ev.č. ZS51824 s konstatováním, že je možné vycestování do X (vedeno pod č.j. KRPP-6378-11/ČJ-2021-030022-SV). Realizovatelnost vyhoštění žalovaný řádně odůvodnil v žalobou napadeném rozhodnutí na straně 5 v samostatném odstavci a Ministerstvo vnitra při vydání závazného stanoviska k možnosti vycestování vycházelo ze známých skutečností k domovskému státu žalobce a z konkrétních informací k případu žalobce, jež jsou obsaženy ve spisovém materiálu včetně protokolu o jeho výsledku. Pokud by žalobce považoval navrácení do domovského státu jako hrozbu skutečného nebezpečí, mohl požádat ČR o udělení mezinárodní ochrany, o čemž byl řádně poučen, včetně kontaktů na organizace zabývající se cizineckou a uprchlickou problematikou. Této možnosti nevyužil, čímž potvrdil konstatování závazného stanoviska. Ministerstva vnitra, které neshledalo překážku vycestování ani hrozbu skutečného nebezpečí, ani rozpor navrácení s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, současně neuplatňoval náhradu nákladů řízení.

5. Ze **zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 17.1.2021 i ve vyjádření žalovaného ze dne 1.3.2021 odpovídají obsahu spisu. Ze záznamu založeného ve správním spise vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo žalobci předáno dne 17.1.2021, což stvrdil svým podpisem.
6. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.)**, soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2021, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (**§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců**).
8. Dle **§ 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců** „*Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“

9. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zoblednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“
10. Dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.“
11. Na úvod soud konstatuje, že podle čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES platí, že zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění (odst. 1). Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (odst. 4). Různé jazykové verze směrnice používají výrazy, které mají v běžném jazyce podobný, nikoliv však stejný význam (předpoklad vyhoštění skutečný, odůvodněný, rozumný, postačující). Soudní dvůr Evropské unie k tomu v rozsudku velkého senátu ve věci C-357/09 PPU, Said Šamilovič Kadzoev (Chučbarov) ze dne 30. 11. 2009 uvedl, že čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115 musí být vykládán tak, že pouze skutečný předpoklad, že může dojít k úspěšnému vyhoštění s ohledem na lhůty stanovené v odstavcích 5 a 6 téhož článku, odpovídá reálnému předpokladu pro vyhoštění a že ten neexistuje, jestliže se zdá nepravděpodobné, že dotyčný bude s přihlédnutím k uvedeným lhůtám přijat ve třetí zemi. Tím považoval obsah čl. 15 odst. 4 směrnice za upřesněný (srov. odst. 60 rozsudku SD EU ve věci C-146/14 PPU, Mahdi, ze dne 5.6.2014). Z hlediska míry důkazu potřebného pro rozhodnutí žalovaného, potažmo soudu, jde o vyjasnění pouze částečné, protože užívá stejných slov jako text samotné směrnice.
12. Závěr o uskutečnitelnosti vyhoštění je tedy dán, pokud je alespoň možné (potenciálně), že k němu v době zajištění dojde. Tak je třeba rozumět závěrům usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011 č.j. 7 As 79/2010-150. Účelu prodloužení zajištění lze dosáhnout i tehdy, kdy je vyhoštění méně pravděpodobné než jeho nemožnost (srov. i rozsudky NSS ze dne 14.4.2016 č.j. 9 Azs 2/2016-71 a č.j. 3 Azs 283/2015-62). Ve vztahu k textu čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115 je třeba výše uvedené závěry chápat tak, že možnost vyhoštění musí být skutkově podložena tak, že vyhoštění lze alespoň rozumně očekávat v nejdelší přípustné době zajištění.
13. Požadavek co nejkratšího zajištění ovšem neznamená, že by nemohlo dojít k úplnému vyčerpání nejdelší přípustné doby zajištění. Budou-li s náležitou pečlivostí činěny úkony

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

směřující k vyhoštění, a pokud je to nezbytné pro zajištění úspěšného vyhoštění, jde stále o zajištění zákonné (srov. rozsudky NSS ze dne 27.4.2016 č.j. 10 Azs 275/2015-40, ze dne 25.4.2019 č.j. 7 Azs 336/2018-70). Existence reálného předpokladu pro vyhoštění není vyloučena ani v případě, kdy dojde k opakovanému prodloužení doby zajištění až do dosažení maximální délky doby zajištění, vždy však musí být tyto podmínky postupu správního orgánu splněny.

14. V poměrech souzené věci to znamená, že žalovaný měl jednat bez prodlení a měl si ujasnit, zda je vyhoštění v době zajištění žalobce alespoň možné. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že tak žalovaný učinil a jeho úvahy mají dostatečnou oporu ve správním spisu. Doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce, který pobývá na území ČR bez cestovního dokladu i bez jakéhokoliv dokladu totožnosti. Z tohoto důvodu musí správní orgán nejprve požádat Ředitelství služby o ověření totožnosti a vydání cestovního dokladu k vycestování z území ČR. Ředitelství služby cizinecké policie cestou zastupitelského úřadu ověří totožnost žalobce. Po ověření totožnosti a souhlasu zastupitelského úřadu s výkonem správního vyhoštění realizuje Ředitelství služby cizinecké policie výkon správního vyhoštění v souladu s § 128 zákona o pobytu cizinců; do ověření totožnosti zastupitelským úřadem nelze správní vyhoštění žalobce realizovat.
15. Soud dále uvádí, že žalobce ani před žalovaným neuvedl žádné konkrétní reálné nebezpečí, které by mu hrozilo ze strany státní nebo veřejné moci v domovském státě, pouze konstatoval, že do X se dobrovolně vrátit nechce, chce jet do Francie za bratrem a požádat tam o azyl. Dále uvedl, že v X se svým bratrem provozoval sportovní centrum a měl konflikt s další skupinou osob, proto mu hrozí nebezpečí. Jde ovšem o tvrzení, které bez dalšího nevypovídá o důvodu znemožňujícím vycestování podle § 179 odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců. Tím je pouze hrozba skutečného nebezpečí, za něž se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Touto úmluvou zákonodárce zřejmě míní mezinárodní smlouvu pojmenovanou v jejích autentických jazykových verzích i českém překladu publikovaném pod č. 209/1992 Sb. jako Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (označení „Evropská úmluva“ je pouhá zkratka). Podle čl. 3 této úmluvy nesmí být nikdo mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Hrozbu porušení čl. 3 Evropské úmluvy ovšem žalobce výslovně netvrdil, když na dotaz správního orgánu „Hrozí Vám v případě návratu do domovského státu mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo jiné vážné nebezpečí?“ odpověděl „Odjel jsem z důvodu, že mě tam nějaká skupina lidí chtěla zabít.“ (viz protokol o výslechu ze dne 16.1.2021).
16. Žalovaný tedy rozhodoval za stavu, kdy žalobce výslovně neuvedl existenci důvodu znemožňujícího vycestování podle § 179 odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců, neuvedl konkrétně žádné nebezpečí, kterému by mu hrozilo ze strany státní moci země původu, a pouze v obecné rovině uvedl nebezpečí ze strany soukromých osob, které však bez dalšího překážkou vycestování není. V době vydání napadeného rozhodnutí tedy nebyly dány žádné okolnosti, které by byly překážkou správního vyhoštění žalobce, natožpak zajištění za tím účelem (srov. rozsudky NSS ze dne 28.8.2019 č.j. 8 Azs 1/2019-27, ze dne 18.5.2020 č.j. 4 Azs 420/2019-47 a ze dne 25.11.2020 č.j. 2 Azs 229/2020-35).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

17. Napadené rozhodnutí žalovaného tak má zjevně oporu ve správním spisu. Jakkoliv se žalovaný mohl podrobněji zabývat odůvodněním toho, z čeho dovozuje proveditelnost zajištění (právě tím, že by vysvětlil, proč informace poskytnuté žalobcem nejsou relevantní), stávající odůvodnění odpovídá předběžné povaze úvah žalovaného o nemožnosti vycestování a absenci jakýchkoliv skutkových důvodů, které by vycestování mohly být překážkou. Výrok jeho rozhodnutí je proto v souladu se zákonem a má oporu jak ve správním spisu, tak v odůvodnění rozhodnutí.
18. Žalovaný neměl ani důvod zvláště zohlednit dobu trvání řízení o správní vyhoštění. Podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zbavení osobní svobody za účelem vyhoštění přípustné, jen pokud je řízení o vyhoštění či předání vedeno s náležitou pečlivostí a pokud délka řízení o vyhoštění není nepřiměřeně dlouhá. Žalobce ovšem netvrdil, že samotná délka řízení o vyhoštění je nepřiměřeně dlouhá a ani se prima facie nejeví.
19. Závěrem soud konstatuje, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí a považuje zjištěný stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a v souladu se zákonem.
20. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla soudem shledána důvodnou.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 11. března 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.